

Dokter Ziel!

Geeft uw naam aan, dat U gelooft in het bestaan van een ziel, inclusief in Nederland? Wat moeten en kunnen we ons hierbij voorstellen, of juist niet voorstellen? Als Rus in Nederland, ontgaat mij in elk geval iets dergelijks in uw land en in West-Europa, maar ook in mijn ouderlijk land levert zulks een hoop onzin en bijgeloof op.

Het is flauw, wanneer ik als moleculair bioloog zou beweren, dat ik in mijn uiterst minuscule onderzoeken geen ziel heb mogen begroeten. Ook voor mij immers is het leven een mysterie van een combinatie tussen (een oneindige) ziel en (een eindig)lichaam.

Veronderstellen wij dan de mensen- of de levensziel, dan wordt het ons meteen te moede, zoals wanneer ons wordt gevraagd een definitie van de kleuren zwart en wit te geven, maar dan overeenkomstig de overige kleuren.

Meent U ons niettemin op empirische dan wel op een wel andere wijze iets over (het bestaan van) de ziel te kunnen meedelen?

Bijvoorbeeld, door te wijzen op de staat van zorgeloosheid, ja van volmaaktheid van het leven in het westen? Immers alleen de voorziening van een rakettschild ter bescherming tegen de vijand ontbreekt nog. Grapje, dokter, waaruit moge blijken, dat ik het met de westerse democratie niet al te serieus neem. Ze is toch ook op haar best maar een handicap c.q. een aanpassing door prothese. De Russische ziel mag een verzinsel zijn, de westerse mens is dat ook.

Als natuurwetenschapper verbaast mij het steeds weer, hoe in het (micro-)biologische leven een constant, oneindig proces van delen en verbinden plaatsvindt, terwijl dat in die zin niet tussen de mensen gebeurt. Heeft U daar misschien een verklaring voor?

De 'levensziel' is in elk geval niet uit op het maken van winst, zonder dat ze tegelijk ook maar een moment verlies lijdt. Het levensproces geschiedt biologisch-neutraal, het vertoont een balans. Gaat wellicht wie daarbuiten treedt, juist de mist in? Sterf je, bij een zucht naar gewin of door onmin?

Een oom van mij merkte eens op: ' Ik heb in een begrafenisgevolg nog nooit de brandkast zien meegaan.'

Maar besluiten wil ik toch met een positieve aanwijzing omtrent het bestaan van de ziel. Ik heb nog wel eens last van jeuk. Aangezien daar in mijn lichaam geen enkele oorzaak voor bestaat, opteer ik in deze voor de werking van de ziel.

Groeten, Viktor Knoetov

WELKOM IN DE PRAKTIJK

Geachte heer Knoetov,

Hoewel wij elkaar nog niet persoonlijk hebben ontmoet heet ik u van harte welkom in mijn praktijk. Allereerst wil ik u mijn complimenten maken over uw voortreffelijk Nederlands. Tijdens uw cursus inburgering is kennelijk weinig aandacht besteed aan 'De Ziel' want anders zou u er niet aan twifelen dat de ziel echt bestaat. Gelukkig hebben wij op korte termijn een afspraak zodat ik de symptomen die u beschrijft als 'jeuk' in uw lichaam gemakkelijk aan hand van de situatie kan verklaren. In uw geval een klassiek verschijnsel. Het schuren van de ziel tegen de binnenkant van de huid. Als moleculair bioloog moet u dit verschijnsel kennen of er tenminste over hebben gehoord.

Kazimir Malevich Maaisters (1910 of na 1927)

Zeebiologen schrijven een vergelijkbare vorm van jeuk bij zeezoogdieren vaak toe aan de gemoedstoestand van de ziel met als uiterlijk verschijnsel het schuren van de huid op zandstranden en aan ijsranden. Mensen noemen dit massage. Daarna kan iedereen het leven weer aan.

Hoewel uw oom er een juiste visie op na houdt proberen mensen in Nederland keer op keer het tegendeel aan te tonen. De verscheidenheid in 'begrafenissen' is tegenwoordig enorm, je kunt hem van te voren tot in detail regelen en via het eindresultaat je ziel blootleggen! Mooi toch?

Met vriendelijke groet en tot dinsdag,

Dokter Ziel

23 - 07 - 07